

Arrest

nr. 94 263 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun te zijn van origine. U werd in 1987 geboren in Kabul. Uw vader was in het verleden actief voor de Democratische Volkspartij van Afghanistan. Ingevolge politieke problemen van uw vader verhuisde uw familie in 1385 (2006 volgens de Gregoriaanse kalender) naar het dorp Sayed Ali in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Jullie hadden daar land. Uw oudste broer Hamed opende er een apotheek. Op een avond werd er op de deur geklopt. Het waren drie talibs. Ze zeiden dat ze medicijnen nodig hadden voor een zieke persoon en vroegen u met hen mee te gaan naar de apotheek. U ging, vergezeld van vijf taliban, naar

de apotheek. Terwijl twee van hen buiten wachtten, ging u binnen met een derde talib. Aangezien u zelf niet wist welke medicijnen u hen moest geven, belde u uw boer op. U nam de medicijnen en hoorde plots schieten. De twee talibs die voor de apotheek hadden gestaan renden weg en uzelf rende naar buiten, samen met de andere talib. Deze laatste vroeg u of u de autoriteiten gebeld had, maar u ontkende. U rende ook weg, maar werd achtervolgd door de overheidsdiensten. Deze arresteerden u omdat ze u ervan verdachten bij de taliban te horen. Ze sloten u gedurende vijf dagen op en mishandelden u. Op de vierde dag kwam uw vader naar u toe. Hij zag dat u in kritieke toestand was en u werd naar het ziekenhuis gebracht. De volgende dag bezocht uw vader u in het ziekenhuis. U kon zomaar het ziekenhuis verlaten en jullie vertrokken samen naar Kabul waar u werd voorgesteld aan een smokkelaar. Op 27 mizan 1388 (19 oktober 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. U kwam via Iran, Turkije, Griekenland en voor u onbekende landen naar België, waar u aankwam op 26 december 2009 en een eerste keer asiel aanvraag op 28 december 2009.

Toen u in Urumia (Iran) was, belde u met uw moeder. Ze vertelde u dat de taliban gekomen waren en uw vader hadden meegenomen. Uw oudste broer was op de vlucht geslagen. De taliban hadden ook uw zus, Arezo, verkracht.

Uw eerste asielaanvraag werd op 15 juni 2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het Commissariaat-generaal (CGVS) wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Middels arrest 48631 werd op 27 september 2010 uw beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Middels arrest 217605 vernietigde de Raad van State op 31 januari 2012 het beroep dat ingesteld werd tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 12 april 2012 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels arrest 79055 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondertussen had u op 14 maart 2011 een tweede asielaanvraag ingediend. Ter staving van deze asielaanvraag legt u voor: twee arrestatiebevelen (07/03/1389 en 10/03/1389), een verzoekschrift van uw schoonbroer Niyamatullah aan de politie (15/03/1389), een aanvraag van Niyamatullah bij de inwoners van uw dorp ter bevestiging van uw problemen (04/11/1389) en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst dient gewezen te worden op het onderzoek naar uw asielmotieven ter gelegenheid van uw eerste asielaanvraag. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat uw asielrelaas doorspekt is met vaagheden en onwaarschijnlijkheden en dus terecht kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

Ook tijdens het gehoor tijdens uw tweede asielprocedure duiken elementen op die verdere twijfels oproepen bij uw geloofwaardigheid. Zo stelde u tijdens de eerste asielprocedure (p.12) dat de Talibanstrijders rond negen à tien uur 's avonds bij u aanklopten om u mee te nemen naar de apotheek. Tijdens de tweede asielprocedure (p.2) verklaart u dat het al middernacht was op dit moment. Verder stelt u dat uw vader op een zekere dag ontvoerd werd en u dit nieuws vernam via uw moeder. Gevraagd of uw moeder later nog iets gehoord heeft van uw vader, stelt u dat ze u dit niet verteld heeft (p.4). Dit is opmerkelijk: het zou immers kunnen aangenomen worden dat u over dergelijke zaken wel eens met uw moeder zou gesproken hebben. Even opmerkelijk is de vaststelling dat u verklaart dat u van uw moeder vernam dat uw vader gedood werd, maar hoe uw moeder dit te weten zou zijn gekomen is u onbekend (p.4). Ook dit mag ernstig verbazen, net als het feit dat u niet weet waarom uw broer (nadat hij gedurende acht of negen maanden vermist was) terugkeerde naar huis en of hij in deze periode al dan niet problemen gekend heeft (p.7). Ook wat deze zaken betreft kan aangenomen worden dat u enige verduidelijking kan geven indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben afgespeeld. Gevraagd sinds wanneer uw broer in de gevangenis zit, antwoordt u laconiek dat we het op de door u aangebrachte documenten kunnen vinden en dat het sinds het jaar 1388 (dat begon op 21 maart 2009) of 1389 (dat begon op 21 maart 2010) is (p.7). Dat u dit niet preciezer weet aan te geven mag zeer ernstig verbazen.

Uit dit alles dient wederom te worden besloten dat uw asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De brief waarin de bewoners van uw dorp uw problemen bevestigen, heeft een erg gesolliciteerd karakter en kan niet als objectief element weerhouden worden. Ook aan de authenticiteit van de twee arrestatiebevelen en de brief van uw schoonbroer waarin hij vraagt een afschrift van deze arrestatiebevelen te bekomen, moet gezien de veelvuldig vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven ernstig getwijfeld worden. Te meer dergelijke documenten in Afghanistan gemakkelijk via illegale weg te verkrijgen zijn en zo wie zo een geringe bewijswaarde hebben (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Uit bovenstaande dient besloten te worden dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot

eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In een eerste onderdeel bekritiseert verzoeker de beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.5.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop de taliban langskwam betoogt verzoeker dat het ondertussen al meer dan drie jaar geleden is dat de feiten zich afspeelden. Het kan hem dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij het precieze uur niet meer kent. Hij wist wel dat het 's nachts was.

2.5.2. De vastgestelde tegenstrijdigheid is evenwel geen detail of banaliteit. Ze is concreet en wezenlijk. De feiten waarop zij betrekking heeft zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Van verzoeker mag aldus verwacht worden dat hij eenduidig kan situeren wanneer de taliban bij hem langskwam.

2.5.3. Verzoeker stelt voorts dat het niet evident en evenmin goedkoop is om telefonisch contact te hebben met Afghanistan, dit als verklaring waarom hij geen details kan vertellen over de ontvoering en dood van zijn vader. Na het gehoor heeft hij evenwel vernomen hoe het lichaam van zijn vader naar zijn moeder werd gebracht. Dorpsgenoten vonden het levenloze lichaam buiten het dorp. Voor het gehoor had verzoeker geen contact meer gehad. Tijdens het twee minuten durende telefoongesprek is er na het huilen nog weinig tijd over voor details. Over zijn onwetendheid waarom zijn broer naar huis terugkeerde, stelt verzoeker dat hij geen contact heeft met hem. Verzoeker stelt nog zijn volledige mede-

werking te hebben verleend aan de asielinstanties. De gegrondheid van zijn vrees werd voldoende aannemelijk gemaakt.

2.5.4. Verzoekers verantwoording waarom hij een dermate gebrekkige kennis vertoont over de ontvoering en dood van zijn vader kan geenszins overtuigen. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker stelde dat zijn moeder aan de telefoon vertelde over het feit dat zijn vader werd meegenomen en dat zijn vader dood is. Verzoeker verklaarde geen details gevraagd te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 4). Het is geenszins aannemelijk dat wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met dergelijke zwaarwichtige feiten als de ontvoering en dood van zijn vader, hij zich hier niet verder over informeert. Evenmin kan aangenomen worden dat wanneer zijn moeder vertelt over die ontvoering en het overlijden van zijn vader, zij het louter houdt bij deze informatie-uitwisseling zonder verdere details te geven aan haar zoon. Verzoekers verklaring nu wel te weten hoe het lichaam van zijn vader naar zijn moeder werd gebracht, betreft een – blote – aanvulling op zijn relaas die geenszins steun vindt in het administratief dossier en niet vermag de pertinente motieven omtrent de onwetendheid van verzoeker over de ontvoering en dood van zijn vader in een ander daglicht te plaatsen.

De vaststelling dat verzoeker eveneens onwetend is waarom zijn broer terugkeerde naar huis en of hij al dan niet problemen heeft gekend, dient in het licht van de overige motieven aangaande verzoekers onaannemelijk gebrek aan kennis over kernaspecten in zijn asielrelaas te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

2.6. In een tweede onderdeel meent verzoeker dat niet gemotiveerd werd omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker dient de veiligheidssituatie in Ghazni en niet in Kabul te worden geanalyseerd. Verzoeker en zijn familie zijn immers vanuit Kabul naar Ghazni verhuisd omwille van het politieke verleden van zijn vader. Verzoeker is het er niet mee eens dat Kabul voor hem een intern vlucht- en vestigingsalternatief is. Verzoeker verwijst naar passages aangehaald uit het Nederlands algemeen ambtsbericht Afghanistan van 4 juli 2012 om te stellen dat hij wel degelijk risico loopt op ernstige schade. Volgens verzoeker wordt in de informatie van het Commissariaat-generaal geen gewag gemaakt van de provincie Ghazni waar hij en zijn familie hun leven hebben opgebouwd. In het dossier is daaromtrent geen landeninformatie aanwezig. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal evenmin nagegaan of het binnenlands vlucht- en vestigingsalternatief voor hem soelaas kan brengen; het moeilijk toegang krijgen tot werk en dergelijke kan een binnenlands vestigingsalternatief onredelijk maken. Verzoeker herhaalt voorts kort zijn vluchtrelaas en meent te vallen onder artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst te dezen ook naar artikel 3 EVRM.

2.6.1. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming uitvoerig wordt gemotiveerd, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder, zus, broer en neef thans in Kabul wonen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, pp. 6-7). Er is geen enkele indicatie voorhanden waarom verzoeker zich aldus niet in Kabul bij hen zou kunnen voegen. Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont geenszins aan dat het voor hem desgevallend onmogelijk zou zijn om zich te hervestigen in het land waarvan

hij de nationaliteit bezit. Het niet onderbouwde betoog van verzoeker waarom er voor hem geen vestigingsalternatief in Kabul is, kan gelet op voorgaande niet overtuigen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan" van 15 juni 2012 en 11 juli 2012, stuk 15), blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul actueel geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker over het feit dat de situatie in Ghazni had moeten besproken worden, is gelet op voorgaande niet dienstig.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierboven desbetreffend wordt gesteld.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER